

BÁGER GUSZTÁV

Átszivárgás

*tűszúrások sűrű erdejében
dús cseppek özönében
minden közvetlenül érhető*

*de mikor egy vízcsepp szála
autód résnyire nyílt
ablakán át megérint*

*a semmiből leng körbe
váratlan misztériumában
táguló fókusza leszel*

*cipőd kettős bőrtönében
olyankor lábujjaidon is
cseppek telített testét érzed*

*mintha láthatatlan víz
jönne át az anyagon
vagy kusza árnyék*

*izgalmas minden pillanat
mi így alakul nincs jelene
sajog és csiklandoz a jelenség*

*mert maga az idő mi időtlen
a lét az mi léttelen
s a végtelen mi véges*

Deák tér

*Amint megpillantom az utcán,
gyermek leszek és félek,
mert nem az állatkert tigriseitől,
nem is a részeg Pista bácsitól,
aki verte a szomszéd Mari nénit,
s nem is a lélek morajlásától
ijedtem meg akkor – és most sem.
Attól az istenverte nénikétől,
aki fekete kendőben koldult.
Tört poharában rémek és rímek csörögtek.
Kerülte a fél világ – és egész Csörötnek.*

Igaz vigasz

*És átkel a lány egy zöldeskék szőnyegen,
mintha tengeren jönne, maga mögött hagyva
a felhasított testű delfint, elegáns és szép,
ő írja fel nekem a nyugtatókat,
hogy kibírjam még, hogy legalább zsibbadtan lássam
mi a növekménye Istennel folytatott párbeszédeimnek,
hogy miként szűnnek meg, élednek újra
a változásba dermedt dolgok,
miként vesznek levegőt a mondatok,
hogy túléljem mégis, amit nem lehet mégse,
hogy abban leljek örömet, mi ténylegesen van
és ne az igaznak hitt ábrázolásban,
és az benne a jó,
hogy zárt szájjal mondja ki, mert minden
elhallgatott szó a lélek átlátszó titka már.*

*Meghitten kegyetlen a lét.
Egyetlen vigaszom, ha magányos sétáimon
platánok árnya ringat el.*